

M. Kreg Barns
KADA SE BOG UMEŠA

KADA SE
BOG

UMEŠA

**Pronalaženje novog života
putem neželjene promene**

*U čast
mog oca i moje majke*

*Kako vreme prolazi i kako više ne želiš gledati
ono što sam ja ranije želeo,
kada mi umesto toga Tvoja volja postane predmet čežnje,
tada ćeš me Ti pročitati.*

*Ali gde je bila moja sloboda
tako dugo?
Iz kojih tajnih dubina je izvučena
u jednom trenu
da bih pristao da pognem svoju glavu
ispod Tvog blagog jarma
i prihvatim na svoja pleća Tvoje breme
koje je lako,
Gospode Isuse Hriste,
Snago moja, Otkupitelju moj?*

*Kako je najednom ugodno postalo
rešiti se lažnih uteha prošlosti!
Dugo sam strepeo da ih ne izgubim,
a sada ih radosno odbacujem.*

*Zaista si Ti sve to odagnao od mene,
moja istinska i najveća uteho;
Ti si ih udaljio
i postavio Sebe na njihovo mesto.*

Sv. Avgustin, ISPOVESTI 9.1

Sadržaj

Uvod	9
1. poglavlje: GUBITAK NAŠEG ŽIVOTA	11
Za sve svete ljude.....	11
Kako nastaju sveti ljudi	14
Doba napuštanja	16
Teza o napuštenoj veri.....	20
Daj mi onu staru veru.....	22
Odbojnost prema obraćenju.....	25
Poziv	26
2. poglavlje: ZASTRAŠUJUĆA PRILIKA	28
Obraćenje religioznog čoveka	28
Obraćenje religioznog čoveka – još jedna priča.....	31
Ništa se ne baca	33
Još jedan pogled na termin „nanovo se roditi“	34
Napuštanje naših razočaranja.....	37
Obraćenje: Putovanje od zbuđenosti do zastrašenosti	39
Zajedništvo napuštenih	40
3. poglavlje: MESTO GDE RADIJE NE BISTE IŠLI	43
Da li je opasno voleti Isusa?.....	43
Da li je opasno voleti Isusa – Još jedna priča	48
Negde na tom putu	51
Napuštenost zbog posvećenosti drugima	55
Poziv da se pođe ka neprijatelju	57
Poziv na buđenje	59
Prelomne tačke	62
Poziv da se pojavimo	63
Služenje Bogu koji je spreman da promeni svoje namere	64
4. poglavlje: KAD NAS USPEH NAPUSTI	66
Zašto se osuđivanje tako dobro prodaje?.....	66
Život na merenju.....	69
Isus je bio loš trgovac.....	71

Rizikovanje sopstvenog života	73
Jovov sindrom: Da li Bog postupa proizvoljno?	75
Sloboda u posedovanju tajanstvenog Boga	80
5. poglavlje: Kada nas zdravlje napusti	82
Bolesti koje nam daju život.....	82
Molitva za isceljenje.....	85
Želite li da budete isceljeni?	86
Kada se pastor razboli	89
Napuštanje sigurnosti	92
Obilje Božje blagodati	93
Jakov: Slomljen, ali čvrsto drži Boga	95
6. poglavlje: Napušteni od porodice.....	100
Napuštene cipele	100
Postoje li razorene porodice?.....	102
Nova porodica	104
Poštuj oca i majku.....	108
Josif: Bog je mislio dobro.....	111
Napuštene od svojih snova o porodici.....	113
Na šta možemo računati kod Spasitelja?.....	114
I Isus je imao loše praznike.....	116
7. poglavlje: Napušteni od Boga.....	122
Kada Isus kasni.....	122
Šta se menja prilikom obraćenja?	127
Hrišćani koji prestanu da veruju.....	131
Božje ćutanje.....	133
„Isuse, zar Ti ne mariš?“	136
Napuštanje Isusa	138
Nedovršena priča	141
8. poglavlje: Doksologija	143
Od koga svi blagoslovi teku	143
Lekcije iz doma za stare.....	145
Zahvalnost kao pozvanje.....	147
Strastven život	151
Zahvalnost za Božje stvaranje	156

Uvod

Mi stalno gubimo – žene, muževe, prijatelje, zdravlje, snove i sigurnost prohujalih vremena. Ništa ne ostaje onako kako je nekada bilo.

Još uvek nisam sreo odraslu osobu koja živi život kakav je planirala. Ima nekih koji uzbuđeno kažu: „Hvala Bogu što mi je život mnogo bolji nego što sam se nadao.“ Ipak, retko prođe nedelju dana, a da kao pastor ne sretnem ljude koji su veoma daleko od toga da zahvaljuju Bogu zbog gubitka nečega što im je bilo drago. Niko ne voli da ostane napušten.

Tipično, oni koji sebe smatraju napuštenim bili su lišeni nekog ili nečeg što im je bilo potrebno. Žena stigne kući i pronade poruku na frižideru: „Odlazim.“ Radnik koji već dvadeset godina radi za istog gazdu ulazi u njegovu kancelariju samo da bi čuo da je otpušten. Mlada žena biva podvrgnuta hirurškom odstranjivanju dojke i pita se da li će ikada biti u stanju da prestane da plače. Ovi ljudi su računali na svog bračnog druga, na svoj posao ili makar na svoje zdravlje. A kada, jednoga dana, ostanu bez toga, njihov život više nikada neće biti kao pre.

Tokom života očekujemo da ćemo doživeti neke neizbežne gubitke. Deca će odrasti i napustiti porodični dom. Novi posao u drugom gradu nateraće nas da se pozdravimo sa prijateljima i rođacima koji ostaju da žive u gradu koji mi moramo da napustimo. Na kraju, jedan od supružnika će svog bračnog druga predati u Božje naručje. Neka napuštanja možemo očekivati, ali to ne znači da su nam ona manje bolna.

Jedna od najodvažnijih stvari koje ljudi čine jeste dobrovoljno napuštanje svog lagodnog nezadovoljstva životom da bi dobili novu priliku, za koju se nadaju da ih očekuje iza ugla. A

kada se to dogodi, njihovo iskustvo možda neće biti ispunjeno patnjom kao kod onoga ko je napušten, ali njihovo putovanje kroz strah i tugu od starog ka novom životu nije ništa manje dramatično.

U kome god obliku da stigne, napuštanje se uvek može prihvatiti kao prilika da se stekne novi život. Utučena udovica može nadživeti svoju tugu. Ranjena i razočarana raspuštenica na kraju će pokupiti i sastaviti razbijene deliće i otpočeti novi život. Izgubljeni posao može postati početak novog životnog poziva.

Doneti odluku da prihvatimo gubitak kao priliku da otkrijemo novi život nije lako. To je jedan od najvećih izazova koji će život ikada pred nas postaviti. Pa ipak, to je od ključne važnosti za naš hrišćanski život.

Ako planiramo da dugo sledimo Isusa Hrista, možemo računati na mnoge gubitke. On je neprestano pokušavao da na to ukaže svojim učenicima. Isus je stalno ponavljao reči poput: „Samo oni koji izgube svoj život pronaći će ga.“

Mi, hrišćani, imamo i naziv za ovaj proces. Mi to zovemo *obraćenje*.

Upravo je o tome reč u ovoj knjizi. Reč je o muškarcima i ženama u Bibliji, kao i onima u crkvi u kojoj ja služim, koji su otkrili da ne žive život kakav su planirali. Svako od njih se suočio sa značajnim gubitkom. Ostali su bez nečega što im je nekada bilo jako drago, a što ih je nateralo da donesu zastrašujuću odluku. Hoće li se okrenuti nečem drugom u potrazi za spasenjem, ili će uspeti da svoje ruke drže raširenim dovoljno dugo kako bi prigrlili život koji im Isus daruje svojom smrću?

Gubitak našeg života

Naša iskustva sa napuštanjem i neželjenim promenama predstavljaju krizne trenutke u kojima moramo doneti odluku hoćemo li ili nećemo ostaviti iza sebe život koji je nepovratno prohujao. To možemo učiniti samo ako čvrsto verujemo u neprekidnu kreativnost Boga, koji unosi svetlost i lepotu u mračni haos naših gubitaka u životu.

Za sve svete ljude

Telefon je zazvonio u 11 sati na Dan zahvalnosti. Oklevao sam pre nego što sam odgovorio, jer sam znao da to može značiti promenu naših planova za taj dan. I bio sam u pravu. Zvala me je medicinska sestra sa odeljenja intenzivne nege. „Pastore Barns, Džin Bonfield je imala još jedan srčani udar. Izgleda da će umreti.“

Džin, sedamdesetosmogodišnjakinja, bila je član moje crkve. Ona i njen suprug Bil uvek su sedeli u trećem redu s desne strane. Bila je učiteljica veronauke više od trideset pet godina, a prekinula je da to radi tek kada je vid počeo da je izdaje. Nakon toga, preorjentalisala se na molitvenu službu.

Kada sam stigao u bolnicu, članovi njene porodice stajali su oko njenog kreveta. Ušao sam u sobu, uhvatio je za ruku i rekao: „Džin, Kreg je. Mogu li da se pomolim za tebe?“ Nežno mi se osmehnula.

Više puta sam posećivao Džin u bolnici. Molitva za nju bila je kao kada biste tražili od Boga da apostolu Pavlu da više vere. Džin je verovala u Božju blagodat. Verovala je da su joj u Isusu Hristu gresi oprošteni, a verovala je i da će večno živeti sa Njim. Nije razumela moje propovedi na temu „Verujem, pomози mome neverju“. Kod Džin, neverja gotovo da nije bilo.

Kraj njene postelje, čitao sam neke odlomke iz Svetog pisma. Ja bih počeo da čitam, a ona bi po sećanju dovršila odeljak. Glas joj je bio jedva čujan, ali njen um je delovao izuzeno bistro, čak i kroz izmaglicu morfijumom ublaženih bolova. Neko je prošaputao da je tužno što umire baš na Dan zahvalnosti. Ali Džin je odgovorila: „Kakav veličanstveni Dan zahvalnosti! Čini mi se da će proći samo tren i ja ću biti s mojim Gospodom!“

A onda je počela da se moli. Molila se za svakoga ko se nalazio kraj njene postelje: za muža, za decu i unučiče. Čak se pomolila i za svog pastora. Zamolila je Boga da mi pomogne da verujem u reči koje propovedam. Nedugo nakon molitve Džin je preminula. Dok smo na monitoru posmatrali kako linije koje su pokazivale njene vitalne funkcije postaju ravne, sobu je ispunila tišina. Bio je to sveti trenutak, i niko se nije usuđivao da ga oskvrni time što bi pokušao da kaže nešto smisleno.

Nakon što je preminula, svi smo uzeli po jedan trenutak da se oprostimo od nje. A onda smo se uhvatili za ruke da se još jednom pomolimo. Usred svoje molitve, primetio sam da mi ona već mnogo nedostaje. Neko drugi je morao da završi moju molitvu.

Dok sam se vozio kući iz bolnice, prvi put sam pomislio da je Džin bila svetica. Obična i nenametljiva, ali ipak svetica čije su snažna vera i jasna vizija i meni pomogle da lakše verujem. Nije

ona meni nedostajala samo kao omiljeni vernik moje crkve, već kao jedan od mojih prozora u nebo!

Dosta sam kasnio na večernju zabavu povodom Dana zahvalnosti. Kada sam ušao, mogao sam da čujem svoje prijatelje kako se smeju. Isprva sam se pitao da li sam spreman za to. Jedna od najtežih stvari kada ste pastor jeste ta tranzicija. A moje srce se nikada ne kreće brzinom kojom se događaji ređaju. Međutim, na sopstveno iznenađenje, ovoga puta tranzicija nije bila teška. Seo sam za sto i jednostavno rekao: „Kakav veličanstveni Dan zahvalnosti!“

Shvatio sam da ljudi uglavnom umiru u skladu sa životom koji su živeli. Svi smo čuli o obraćenjima na samrtničkoj postelji, ali nikada nisam bio svedok toga. Ono što sam imao priliku da vidim na kraju nečijeg života uvek je bilo tipično za način na koji je dotična osoba i živela. Oni koji većinu života provedu u strahu, obično su užasnuti pomišlju da će umreti. Oni koji uvek imaju prijatelje, retko umiru sami. Oni koji cene molitvu, žele da se mole i na kraju.

Ipak, Džin Bonfild, sa svojom jednostavnom, безусловnom verom, nije jedini model hrišćanskog života. Iskreno, ne mogu ni da zamislim da imam безусловnu veru, pa čak ni ne težim tome. Smetaju mi površni odgovori koji iskaču sa usana i pre nego što se pitanje dovrši, prerano da bi se sa sigurnošću znalo da osoba želi baš to da pita, prerano da bi se oslušnula patnja i duboki uzdasi srca koji stoje iza nečijih sumnji. U stvari, otkrio sam da sumnja predstavlja samo još jedna vrata na putu ka dubljoj veri u Božju blagodati.

Ali nadam se da ću svoje dane okončati kao neko ko je živeo kao hrišćanin. Želim da to uradim kako treba. Legije učitelja veronauke i savetnika sa kampova za mlade usadili su trajnu nadu u moje dečje srce da ću jednog dana pozdraviti Isusa i čuti Ga kako kaže: „Dobro, slugo dobri i verni.“

Za mene vera nije nešto što dolazi lako. „Slava Bogu“ nisu prve reči koje izgovorim u vremenima tragedije. Ali i ja sam na duhovnom putu praćenja Isusa Hrista, iako deluje da svoje sumnje teglim za sobom. I iskreno se nadam da ću, uprkos svim zaobilaznicama, pometnji i poluistinama moga života, na kraju svoje dane završiti poput Džin – kao jedan od onih „svetih koji počivaju od svoga truda“.

Džin Bonfile je imala najbolju moguću smrt kojoj sam prisustvovao. Bilo je kristalno jasno da je umrla onako kako je i živela, sa verom i ljubavlju. Pitanje koje često postavljam nakon tog dana glasi: „Kako je ona uspela u tome?“ Sveti ljudi se ne rađaju. Oni postaju sveti na svom životnom putu.

Kako nastaju sveti ljudi

Mi pastori provodimo deo vremena sa onima koji su na samrti, ali veći deo našeg dnevnog rasporeda provodimo sa onima koji tiho prolaze kroz često nejasne situacije svakodnevnog života. Posmatramo živote koji su još uvek u fazi oblikovanja. Pozvani smo da posmatramo ono što sveštenik Alan Džouns naziva „nedovršenošću ljudskog postojanja“.¹

Ono što još uvek nije dovršeno jeste donošenje odluke mog vernika u znak odgovora na snažan emotivni naboj Isusovog poziva. Da li će ovaj čovek postati Petar koji ostavlja sve kako bi sledio Isusa i konačno otkrio da više nema starog života koji ga čeka? Ili će ovaj potencijalni Hristov sledbenik reagovati kao bogati mladi vlastelin koji se, suočen sa cenom hodanja za Isusom, s tugom u srcu vratio životu koji nije imao snage da ostavi iza sebe?

1 Alan Džouns, *Žrtva i radost: Duhovnost za službu*, str. 97. (Alan Jones, *Sacrifice and Delight: Spirituality for Ministry*, New York: HarperCollins, 1992, p. 97)

Sveti ljudi znaju šta znači izgubiti svoj život prateći Isusa. Takođe, oni znaju da će pronaći život upravo onda kada ga izgube. Bilo da se radi o svetom Petru ili svetoj Džin Bonfield, cena njihove svetosti je visoka – viša nego što su ikada mogli da zamisle. Da su unapred znali kolika je cena ulaska u ovu vezu sa Bogom, sigurno bi se povukli.

S druge strane, na samrtnoj postelji, bilo koji sveti čovek bi vam rekao isto o „veličanstvenom Danu zahvalnosti“. Ali kao neko ko je izuzetno počastvovan da prati kako nastaju sveti ljudi, uverio sam se da je hrišćanstvo, suštinski, iskustvo gubitka života naših snova kako bismo dobili onakav život kakav nam je Isus omogućio svojom smrću.

Oni koji će s pravom poneti ime *hrišćanin* iskusiće ogromnu količinu gubitaka u životu. Spasitelj je to učinio bolno jasnim: „A kad idahu putem reče mu neko: Gospode, ja idem za Tobom kud god Ti pođeš. I reče mu Isus: Lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda: a Sin Čovječij nema gdje zakloniti glave. A drugome reče: Hajde za Mnom. A on reče: Gospode, dopusti mi da idem najprije da ukopam oca svojega. A Isus reče mu: Ostavi neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace; a ti hajde te javljaj carstvo Božije. A drugi reče: Gospode, ja idem za Tobom; ali dopusti mi najprije da idem da se oprostim s domašnjima svojim. A Isus reče mu: Nijedan nije pripravan za carstvo Božije koji metne ruku svoju na plug pa se obzire natrag.“ (Luka 9,57–62).

U ranim godinama svoje sveštenečke službe pokušavao sam da ublažim ove stihove. „Pa, Isus nije mislio da morate doslovno da napustite sve i svakoga. On je samo mislio da vi treba da budete voljni da to učinite.“ Ali više ne govorim tako svojim vernicima. Pružiti im priliku da „pobegnu“ od Isusovog jasnog učenja više nije ta radosna vest za koju sam nekada mislio da jeste.

Radosna vest koju sada imam za njih jeste da je Isus njihova jedina nada. Ako hrišćani budu voljni da ostave sve da bi sledili

Njega, oni će, u stvari, na kraju i ostaviti sve. Milom ili silom, namerno ili slučajno, doći će dan kada će shvatiti da im je jedino Isus preostao. A ako je On jedini Spasitelj, onda mi možemo svoj istinski život pronaći samo kao Njegovi sledbenici.

Moramo se rešiti svake nade da se možemo osloniti na bilo koji drugi san, bilo koji drugi odnos ili bilo koje drugo zvanje. Za većinu nas ovo je previše zahtevno. Našavši se pred izborom da prodamo sve da bismo slepo sledili Isusa, ili da se tužni vratimo svom starom životu, mi ćemo izabrati ovo drugo svaki put. Zato nam blagodat često dolazi na teži način. Mi ne moramo sami tražiti gubitak. On će nas lako pronaći. Pitanje glasi: Možemo li prihvatiti taj gubitak? Možemo li ga prihvatiti kao Spasiteljev poziv da napokon pronađemo svoj pravi život?

Verovatno ćemo veći deo života provesti sa svojom porodicom, svojim prijateljima, u dobrom zdravlju i na dobrom poslu. Ali sve to nije nešto na šta mi polažemo neopozivo pravo. To nije nešto što nam je obećano i zagarantovano. U svakom trenutku može se dogoditi da moramo to da vratimo Bogu. A jednoga dana ćemo i vratiti. Stvar je u tome da naučimo kako da to uradimo i pre nego što nas oni napuste. To će nam omogućiti da vreme koje nam je preostalo provodimo uživajući u svemu tome kao u privremenim darovima koje smo dobili, što oni suštinski i jesu.

Doba napuštanja

Mi živimo u društvu u kome su pometnja i gubitak zamenili sigurnost i bezbednost. Društveni komentatori naš istorijski trenutak nazivaju „postmoderna“. To znači da je naše vreme poznato ne po kreativnosti, već po napuštanju nekadašnjih nadanja. Obećanja na kojima su počivala moderna društva – obrazovanje, napredak, razum, unutrašnja dobrota čovečjeg roda, porodica, nauka i tehnologija – pokazala su se ograničenijim nego što smo nekada mislili. Danas se umetnost, književnost, arhitektu-

ra, pa čak i teologija često usredsređuju na dekonstrukciju ovog modernog sveta.

Prema jednom Galupovom istraživanju, dve trećine Amerikanaca smatra da se Sjedinjene Američke Države nalaze u ozbiljnom ekonomskom, moralnom i duhovnom nazadovanju na duže staze. Jedan ispitanik, inače poslovni čovek, rekao je: „Pitanja koja danas muče ljude nisu za ćaskanje uz kafu. To su pitanja koja razdiru dušu i ne daju nam da zaspimo noću, nego nas teraju da se pitamo kakav svet gradimo za sebe i za svoju decu.“²

Dok se problemi gomilaju – kriminal, ekonomska kriza, neadekvatna zdravstvena zaštita, siromaštvo i beskućništvo – većina smatra da gubimo tlo pod nogama. Sedamdeset i tri procenta odraslih smatra da naša deca neće sebi moći da obezbede standard života kakav mi danas imamo.

Stopa sklapanja braka smanjila se za 25% od 1960. godine, a stopa razvoda se udvostručila. Procenat porodica sa samohranim roditeljem se utrostručio. Prema nekim predviđanjima, svega 30% dece rođene 1980-ih iz populacije belaca dočekaće 18. rođendan sa oba roditelja u porodičnom domu.³ Jasno je da nema povratka u svet Ozija i Harijete. Taj san je većina nas odbacila.

Napuštanje je postalo trajna socijalna dinamika koja se hrani sama sobom. Kako deca iz razorenih porodica odrastaju, sve teže im je da veruju u posvećenost i često ih sabotiraju iz straha. Dok neki nikada nikome ne dopuste da im se dovoljno približi

2 Ovo Galupovo istraživanje bilo je obavljeno u sklopu priprema za američke predsedničke izbore 1992. godine (*Wisconsin StateJournal*, September 13, 1992, p. 1)

3 Vilijam Dž. Benet, *Indeks vodećih kulturoloških pokazatelja: Činjenice i brojke o stanju američkog društva*, str. 51, 55, 58. (William J. Bennett, *The Index of Leading Cultural Indicators: Facts and Figures on the State of American Society*, New York: Touchstone, 1994, pp. 51, 55, 58)

iz bojazni da će biti povređeni, drugi se jednostavno pobrinu da oni budu ti koji će otići, a ne koji će biti ostavljeni.

Ja sam u crkvi, iz prve ruke, svedok tih društvenih i ekonomskih lomova, koji su vezani za određena imena i lica. Ovo nisu samo imaginarni problemi:

Bračni par je proveo trideset godina naporno radeći, otplaćujući kredit, trudeći se da budu dobre komšije, pevajući u crkvenom horu. A onda, jednoga jutra, jedno od njih izađe i odluči da se više nikada ne vrati.

Čovek na operacionom stolu primi transfuziju krvi. Krv je bila zaražena, pa sada ovaj otac četvero dece ima SIDU. Doktori izjavljuju da im je žao.

Žena je pozvana u šefovu kancelariju. On joj objašnjava da preduzeće smanjuje obim posla usled recesije i da je njeno radno mesto ukinuto. Nada se da će ga ona razumeti. Ona se vraća u svoju kancelariju sa izneverenim nadama o napredovanju, sve vreme se pitajući šta da kaže svojoj deci.

Ništa nije sigurno. Napustili su nas snovi koje su nam usadili naši roditelji. Govorili su nam da će nam se ti snovi ostvariti ako samo budemo naporno radili. A sada shvatamo da je ovaj svet suviše nesiguran i suviše nepravedan da bismo i dalje verovali u te snove. Osećamo da su nas mnoga naša dosadašnja dostignuća napustila, pa čak i izdala.

U svojoj knjizi *Nada u doba napuštanja*, Žak Elil je istražio tragične ironije ovog doba. Živimo u jednom od najmirnijih i najpacifističnijih perioda u istoriji, ali sve češće i intenzivnije osećamo ličnu nesigurnost. Dok živimo u jednom od najnaučnijih i tehnološki najnaprednijih društava, ponašamo se iracionalnije u ličnim odnosima. Dok živimo u jednom od najpokretljivijih društava, doživljavamo život kao sve manje fleksibilan. Živeći u jednom od najliberalnijih društava, masovno se obraćamo terapeutima kako bismo se nosili sa svojim kompulsivnim obra-

scima ponašanja.⁴ Mnogima je najbolji sedativ za suočavanje sa ovim stanjem iscrpljenosti odlazak u kupovinu. Ali efikasnost tog sedativa vremenom slabi, pa nam je uskoro potrebno još više kupovine. Uprkos tome što smo najbogatije društvo u istoriji, grcemo u dugovima.

Čini se da nam neki čudan determinizam otima kontrolu iz ruku. Nikada ranije nismo imali na raspolaganju toliko sredstava da sami oblikujemo sopstvenu istoriju, a ipak se i dalje žalimo na neke imaginarne „njih“, koje krivimo za svoje probleme.

Sa zgarišta tog propadanja izdižu se demonske sile rasi-zma i pohlepe. Kada su dani američkog prosperiteta prohujali, a „američka pita“ prestala da narasta, ljudi su počeli da bivaju sve opsednutiji svojim komadićem. Mi počinjemo da slušamo one koji nas upozoravaju da neko pokušava da nas liši našeg načina života. Demoni rasizma i pohlepe nisu samo društvene sile. Oni nalaze svoje uporište i u našim srcima. Oni prodiru u naše domove. Čine nas uplašenim da šaljemo decu u državne škole. Navode nas da sumnjičavo obratimo pažnju ko je to kupio onu praznu kuću u našoj ulici.

Ovo stavlja neke nove izazove pred one koji žele da govore ljudima na način koji je kulturno relevantan i veran Bibliji. Ranije smo ljudima objašnjavali kako hrišćani mogu sa sigurnošću upoznati Boga. Ubuduće ćemo morati održavati veru u Boga usred ozbiljnih sumnji da je išta sigurno.

Crkva mora naučiti kako da prepozna zlokobna pitanja koja se postavljaju u javnim govorima i uredničkim kolumnama. Ona se češće postavljaju izvan svetlosti pozornice, kasno tokom noći kada ljudi ne mogu da spavaju. Kada jednom čujemo ta savremena pitanja, mi se žurno okrećemo Bibliji kako bismo podržali

4 Žak Elil, *Nada u doba napuštanja*, str. 8. (Jacques Ellul, *Hope in Time of Abandonment*, New York: Seabury, 1973, p. 8)

svoje ciljeve i svoje snove. Ali u njoj čitamo o Mesiji koji ima neke potpuno drugačije ideje o spasenju. Isus je odbio da ljudima olakša brige u pogledu rimske vlasti, plaćanja poreza, kao i povodom zdravlja, gladi ili religije. Umesto toga, pozvao je ljude da još dublje zarone u svoje strahove. To je bio jedini način na koji su mogli pronaći Spasitelja.

Teza o napuštenoj veri

Dok sam pratio svoje vernike u otkrivanju šta znači da je Isus njihov Spasitelj, primetio sam da oni uvek iskuse svetlost nade upravo u trenutku kada se prepuste svojim najdubljim strahovima. Isus je to još bolje izrazio kada je rekao: „Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju Mene radi onaj će je sačuvati.“ (Luka 9,24).

Nemoguće je slediti Isusa, a da nas to ne odvoji od nečega. To putovanje daleko od nekadašnjih mesta ka jednom novom mestu jeste ono što nas preobražava. Obraćanje nije samo prihvatanje teološke formule za večno spasenje. Naravno, jeste i to, ali je i mnogo više od toga. To je otkriće Božje bolne, ali i predivne neprestane kreativnosti na stazi našeg života.

Baš ta preobražavajuća Božja aktivnost pretvorila je jevrejskog begunca u oslobodioca Izrailja, dečaka pastira u cara, ribare u lovce ljudi, jevrejskog progonitelja hrišćana u apostola među neznaoćima. Ona je vaskrsela mrtvog Lazara kako bi postao živi Isusuov prijatelj s kojim je obedovao i družio se.

Kod svake biblijske ilustracije obraćenja, postoji i poziv na misiju. Niko nije obraćen isključivo za ličnu doborobit. Možda baš zato treba da izgubimo svoj život da bismo ga pronašli. Svrha obraćenja u Bibliji nije naše duhovno samoostvarenje, već Isusova misija. Drama biblijskog preobražaja nikada se ne ograničava na bezbednu borbu između sumnje i vere u hrišćanske doktrine.